

vomeškega okraja, po slovesu zanikern, len, pijanosti in tatvini udan človek, je bil po razsodbi c. k. okrajne sodnije novomeške 17. maja lanskega leta zavolj prestopka tatvine obsojen v zapor na en teden; v preiskavi zavolj hudodelstva javne posilnosti z nevarnim žuganjem je bil potem pri c. k. kresijski sodnji, pa pred končano preiskavo, iz zapora izpušen 21. jun. lanskega leta. — Tri dni potem se poda Janez P* v Čermošnice na sejm; tam je z Matijem Gerdešičem iz Dragomelj metliške okrajne, ki je par volov na sejm prignal, se soznanil in se mu ponudil, da mu pri prodaji hoče na roko iti. Matija Gerdešič proda vole nekemu sorodniku Janeza P* za 56 gold. in ravno med pogodbo pride Janez P* zopet zraven. Mat. Gerdešič vesel kupčije in misleč, da mu je Janez P* pripomogel, ga pelje, kakor mu je bil pred obljubil, v več kerčem ter mu plača vina in svinjine. Tukaj zopet prešteje Mat. Gerdešič svoje denarje pričo Janeza P*, kterege je že takrat misel obšla se denarjev polastiti. Z zvitim pregovarjanjem in bahanjem, da je premožen človek in da ima par volov v reji, si zaupnost Matija Gerdešiča pridobi, tako, da je od svojega namena, še na tistem sejmu druge vole kupiti, odstopil ter sklenil, une vole vzeti, ki so po P**** besedah v Rožni dolini v reji bili. Ko sta zategadelj ob polištirih popoldne iz Čermošnic šla, sta ju došla dva druga človeka in se jima pridružila. Al Janez P* si vedno prizadeva se nju znebiti, češ, da s svojim tovaršem zdaj po tej zdaj po uni bližnici v Rožno dolino iti hoče. Še le ko so dalje šli, sta jima tovarša pravi pot pokazala in se ločila. Ko Janez P* in Matija Gerdešič prideta čez goro blizo Brezja pri Rožni dolini, sedeta za germovje nekoliko preč od pota. Tukaj sklene Janez P* zveršiti svoj naklep, tovarša denarjev oropati in ga umoriti. Se vedno o volih prijazno pogovarjaje vzame Janez P* iz žepa kamen, okoli 3 funte težak, ki ga je bil še na poti zunaj Čermošnic skrivaj spravil, ter udari sedejočega Mat. Gerdešiča z toliko močjo po glavi, da mu je čepinjo razsul. Potem, ko je umorjenemu premoženje 53 gold. 43 kr. vzela, ga prekriža in nekaj časa pri njem moli; ko zmoli, se verne nazaj v Čermošnice, kamor je došel okoli šestih zvečer; tam si je marsikaj nakupil z oropanimi denarmi in zapitnine poravnal. — Pri ogledu mertvega se je pokazalo, da mu je čepinja čisto razbita in obraz raztolčen bil, kar je po izreku zdravnikov Matiju Gerdešiču naravnost smert nakloniti moralo, in od mnogo silnih udarkov pričalo. Po dolgem tajejnju je obstal Janez P* hudodelstvo. Danes se je spolnila pravica nad njim! Velika množica ljudi se je bila k žalostni zgodbi zbrala, kakoršne že blezo 50 let pri nas nismo doživeli; s tihim strahom je pričakovala trenutka, ki bo zločesto življenje pregrešnika končalo. Res grozno je bilo viditi viseti mertveca med nebom in zemljo! Vendar v veliko odžalo vsem je obsojenec, zlo skesan, miren, in v Božjo voljo udan dušo izdihnil. Naj bode zlasti mladosti v svariven izgled, kam neubogljivost in razujzdanost človeka že v mladih letih pripelje. Nobeno opominjevanje ni pomagalo; tako hudoben je bil, da so mu oče na smertni postelji rekli: „Janez, Janez, ti boš res še na vislicah visel, ako se ne poboljšaš“. In žalibog! prenatanko so se spolnile očetove besede!

Iz Smelednika 26. julija. A. B. V nedeljo popoldne nam je huda ura strašno nesrečo napravila. Toča nam je na polji in v kozolcih veliko potolkla, ker je bila do srednjega krompirja debela; al silni vihar je še več škode napravil; več kozolcov s snopjem naloženih je ali čisto poderl ali jim strehe vzel in žito pometal; grušte je z poslopij snemal, sadne drevesa poderal, smreke iz zemlje raval, hraste lomil, in razsajal kot da bi bil sodni dan. Stari moške pravijo, da le enkrat, nekteri pa, da še nobenikrat ne pomnijo take hude ure v okolici naši.

Iz Ljubljane. Od sabote bivajo svetli knez in veliki škof goriški, gg. Andrej Gollmayer, v našem mestu, kodar bojo v mnogih opravih do petka ostali; v nedeljo

in pondeljek namreč so birmali, v nedeljo, pondeljek in torek pa 21 novih gospodov mašnikov posvečili; med birmanci v nedeljo je bil en malo uro poprej od preč. gospod prošta keršen jud (svečarsk podmojster). — Ker je za zdravja voljo želeti, da bi v bolnišnicah ne bila prevelika gnječa bolnih vojakov, razglša tudi naš magistrat prošnjo, naj bi radodarni prebivavci ljubljanskega mesta vzeli po enega, dva, tri ali več že boljnih vojakov k sebi v stanovanje, dokler se popolnoma ne okreva; tudi tukajšni zdravniki so bili naprošeni, naj bi, kdor more, vzel nekoliko še hirajočih v svojo skerb. Da to vabilo ne bo klic upijočega v puščavi, je gotovo. — Silna vročina (27 stopin v senci) nas kuha še v eno mer in v okolici ljubljanski vse zeva po dežji, kterege še zmiraj ne kapljice ni; zemlja poka od suše in trava šumi pod nogam; sém ter tje cepa živina za čermom ali „rumenim ovčičem“, kakor Gorenci večidel „Milzbrand-u“ pravijo. Tako smo zdihovali do nedelje popoldne; v nedeljo popoldne pa je prišlo nekoliko, ponoči pa še več dežja, po katerem smo hrepeneli že več tednov. — Hvala Bogu, da menda na Krajskem ni povsod taka, ker sém ter tje — slišimo — da včasih dobro podežuje, al žalibog! da tudi toča je potolkla že tam pa tam. Al tudi iz družih dežel beremo, da je vročina in suša takošna, kakoršne od leta 1834 in 1846 dosedaj ni bilo. Na Francozkem imajo opoldne v senci po 34 do 35 centigradov vročine; v Švajci se taja sneg po snežnikih, da potoki kot hudourniki tekó z njih. V Londonu razsaja neznan vročina, vode pomanjkuje in ljudje boleha.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Laškega. Kar se iz mnogih laških dežel sliši, ni tako napravljeno, da bi smeli misliti, da je že vseh homatij konec; marveč je podoba, da bo „laška zveza“ še le prava zmešnjava. V Toskani nova začasna vlada noče nič od mirne sprave vediti in tedaj tudi odstavljenega vladarja toskanskega nikakor noče nazaj; taka je tudi v Modeni; v Milanu si stojijo mnogoverstne stranke nasproti, med kterimi avstrijska ni najmanja; v nekterih papeževih deželah nočejo nič od novega reda slišati, še huje je tu in tam na Sardinskem, kjer se več zabavlje zoper Francoze sliši kakor zadovoljnosti; najbolj razsajajo v Livorni in Genovi, kjer so na francozkega orla blato metali in na-nj pljavali. V Turinu so skrili podobo Napoleonovo in kažejo spet podobo Orsinovo. Iz vsega se vidi, da Lahi niso Napoleona celó nič zahvaležni in da bo treba s silo berzdati „zvezo italijansko“. Sliši se tedaj, da bo 50,000 vojakov francozke armade posedlo nepokojne laške dežele. Kakor večina laškega naroda ni zadovoljna z novim strojem, tako tudi ni podoba, da bi se vsi laški vladarji udali novim uredbam. Pravijo, da se sv. oče papež branijo, častno predsedništvo „laške zveze“ prevzeti, — tudi kralja napolitanskega ni volja na vrat na nos stopiti v oktroirano zvezo. Če se vsemu temu še dostavi, da tudi Angleži mermrajo čez novi stan laških zadev, in ž njimi Prusi, je očitno, koliko dala še čaka Napoleona, da bode ukrotil nepokoj, ki ga je s prenapetimi obljubami pred 3 meseci sam krepčal na Laškem. Sliši se, da že konec tega mesca se bo snidel v Zürichu zbor avstrijskih, francozkih in sardinskih pooblastencov, da bojo izdelali izpeljavo mirne sprave, kakor je bila v Villafranki osnovana, in potem še le bo, kakor „Nord“ piše, veliki zbor (kongres) šestih velikih vlad, med kterimi bo tudi sardinska. Tudi Francozi sami niso zadovoljni s početjem Napoleonovim; priča tega so govori njegovi v mnogih prilikah, v kterih se cesar skerbno zagovarja, zakaj da je tako hitro mir sklenil. Dnarničarji francozki pravijo, da samo to, da je Lombardija gospodarja premenila, ni vredno 500 milijonov frankov, za ktere je francozki državni dolg sedaj

večji. In pri vsem tem se sliši iz Francozkega, da se pripravljane za vojsko sedaj po vojski še celo nič ni ustavilo; zato pa tudi Angleži noč in dan delajo vojne ladije, ker pri vsi prijaznosti francozke in angleške vlade süm leti na Napoleona, da bi zdaj in zdaj utegnil planiti nad Angleže. Kakošen kruh bo iz vse te moke, kateremu je Napoleon kvas postavil, bo tedaj še le prihodnost učila. — Pa obrnimo se za danes od tega, kar le sam Bog vé, in ozrimo se raji še enkrat v Villafranko, kjer je bil nesrečni vojski konec storjen, in oglejmo tisto hišico, kjer sta se snidla cesar naš in cesar Napoleon 11. dan t. m. Poslopje, v kateri je bil shod cesarski, je dosti preprosta hišica, pa se mogočno imenuje „Casa Carlo-Gandini-Morelli-Bougnia“. Cesar Napoleon je že zjutraj ukazal, naj se jima napravi zajterk. Če se v hišo stopi, se pride najpred v vežo, iz veže pa na levo v sobo, kjer družina je, in od tod v majhno dvoranico (salon). V prvi sobi stoji nekoliko slamnatih stolov in pa okrogla, bela lesena miza, kjer sta imela cesarja zajterkovati. Dvornica je bolj olišpana; na sredi stoji miza z rudečim pertom pregrnjena, na mizi pa je stala višnjeva porcelanasta posodica s cveticami. V prvem nadstropji je spavnica; tu je spal cesar Franc Jožef pred vojsko v Solferinu. V kamrici na levo visite podobi obeh cesarjev. Skor vsi Lombardčani imajo podobi obeh cesarjev v svojih hišah, kakor tudi bandera avstrijske in pa francozko-sardinske, da imajo berž to ali uno pri rokah, kakor potreba nanese. Ko sta se cesarja že od deleč zagledala, sta se pozdravila prijazno: cesar naš, da je roko položil do kapice, cesar Napoleon pa po francozki šegi, da se je odkril. Ko sta si že blizo, si sežeta v roko. V hišo gredé ni hotel naš cesar drugač, da je mogel cesar Napoleon prvi iti. V sobo pridši ponudi Napoleon našemu cesarju zajterk, ta pa se zahvali rekši, da je še doma zajterkoval. Potem se vsedeta za mizo, na katero cesar Napoleon položi nekoliko listkov papirja in pa cigar; tudi za ponujeno cigaro se zahvali cesar Franc Jožef. Sedaj podá Napoleon našemu cesarju roko tako prijazno, kakor da bi hotel reči: In zdaj se pogovoriva odkritoserčno! Pogovarjala sta se dobro uro v nemškem, francozkem in laškem jeziku. Zapisal si nihče ni besede. Ob pogovoru je cesar Napoleon neprenehoma pulil cvetlice in razpulil celi šopek, ki je na mizi stal. Čez eno uro in 10 minut sta se cesarja spet ločila in si prijazno v roko segla. Četertinko čez 11. uro je bil Napoleon že spet v Vallegi.

Iz Dunaja. Stari dva-krajcarji, kateri imajo veljavo 3 novih, ostanejo povsod veljavni še do konca tega leta. Tako veleva ukaz c. k. dнарstvenega ministerstva.

— Vladni časnik „Oesterr. Corr.“ piše, da smemo po vseh deželah našega cesarstva kmali pričakovati nove postave, po kateri se bo v vsaki občini ali soseski ustanovila mirivna sodnija (Friedensgericht), to je, možje bojo po kratki poti razsojevali njim izročene razpore in pravde; ravno taka kratka sodba po možeh se bo ustanovila za rzsodbo čez majhne pravde in njih eksekucije.

— Presvitli cesar so fzm. barona Hess-a povzdignili za maršala in mu s tem, da ostane v sedanji službi, izročili višje poveljstvo čez 1. in 2. armado, čez 6. armadno kerdelo in čez vso armado in vojaške naprave na Laškem, Primorskem, Krajnskem, Koroškem in Tiroljskem; za adjutanta so mu pridružili fml. barona Schlitter-ja.

— Po cesarskem ukazu je vprihodnje znižba ali degradacija cesarskih uradnikov preklicana. Kdor se kakega nepoštenega prestopka krivičnega stori, se ima naravnost iz službe izpustiti; kdor se pa sicer pregreši, naj se v kazni prestavi v kako drugo deželo.

— V vseh tistih deželah, v katerih je bila 28. februarja leta 1786 postava za lov (jago) oklicana, imajo po novem cesarskem ukazu samo politične cesarske gosposke preiskovati in razsojevati tiste tožbe, po katerih kdo terja, da se mu škoda poverne, katero mu je priza-

djala divjaščina. Kdor se ima tedaj v tej zadevi pritožiti, naj svojo tožbo podá svoji okrajni ali kantonski gosposki.

— Po ministerskem ukazu 24. junija t. l. št. 123 derž. zakonika se bodo postavile vkupne dnarnice (kase) za sirote pri davkarskih uredih, ki se bodo zavolj tega tudi „sirotinski uredi“ imenovali. V te kase bodo jemali premoženje sirot, kar ga je v gotovem dnarji ali v dolžnih pismih ali obligacionih; iz tega vkupnega premoženja se bojo dajale posojila na zemlje ali hiše po 5 od sto interesa, toda le kamor bo popolnoma varno in gotovo; dnarnice pa bodo vsaki siroti od njenega premoženja interes ali obresti odrajtovale, tudi po 5 od sto, pa od manjših kapitalov, ko 20 goldinarjev ne. Vsaka sirota bo dobila svoje bukvice. Varstvena sodnija bo imela skerb za premoženje sirot, ki bo tako zloženo, in nji bodo podložni sirotinski uredi.

— Ukaz ministerstva pravosodja 18. julija t. l. št. 230 derž. zak. ukazuje berzo izterjevanje nekterih dolgov. Kakor je bilo že s cesarskim ukazom 21. maja 1855 upejlano, da se zna dolg, ki izvira iz pisma, pri c. k. notarju narejenega, hitrejšje iztožiti, tako je zdaj ravnati tudi z dolgmi, ki se vperajo na sledeče pisma: a) na očitne ali javne pisma, ki so v našem cesarstvu in po postavi narejene, tedaj na pr. sodnijske pisma, postavne bukve očitnih sensalov ali mešetarjev, proteste, ki so od notarjev zastran menjic ali bekselnov narejeni itd., b) na druge osebne ali privatne pisma, ki so od cesarke sodnije ali od notarja legalizirane, to se pravi, na katerih je od sodnije ali od notarja poterjeno, da so resnično podpisane ali podkrižane od tistih, katerih imena so podpisane; c) na intabulirane pisma, namreč take pisma, ki so zapisane v zemeljsko knjigo ali gruntne bukve, ako ni zastran tega nobene pritožbe. Kdor ima tako pismo, in ga k tožbi priloži, pridobi v kratkem od sodnije plačilni ukaz, to je, povelje, da mu mora dolžnik v štirnajstih dnevih dolg plačati. Pred ni treba nobenega dneva, nobene sodne obravnave. Samo, ako bi bil dolg že zastaran (čez 30 let, ali nekteri čez 3 leta itd.), bi se moralo že v tožbi z enakimi pismi skazati, da je zastaranje ustavljeno ali zadržano. Preci, ko 14 dni po unem ukazu mine, zna tožnik prositi za doveršenje ali izpeljavo ukaza, to je za eksekucijo, in vse bo sodnija po berzem in kratkem ravnanju dognala. Ako bi toženi dolžnik mislil, da se mu ni imel poslati plačilni ukaz, se zna pri sodnii v 8 dnevih pritožiti. Ako pa toženi dolžnik želi proti tožbi ugovarjati, na pr. da je dolg že plačan, da ni resničen itd., se mora v 15 dnevih po prejetem ukazu s svojim ugovorom pri sodnii ali sam oglasiti, ali ga pisanega podati; na to se bo za malo časa dan pri sodnii odločil in se bodeta berzo in kratko oba nasprotnika zaslišala. Med tem je tožniku privoljeno za dolg se z eksekucijo zavarovati tako dolgo, da bo reč po sodbi sklenjena. Za tako zavarovanje zna tožnik dolžnikovo premoženje zarubiti, tudi prositi za cenitev ali za sekvestra. Sploh je ravnati po postavi za kratko in berzo pravdo.

— Za gotovo se sliši, da vsled najvišjega ukaza bojo rezervi, ki so tudi bili na Laško v vojsko poklicani, in vsi tisti, kateri že blizo 8 let cesarja služijo, kmali domú spušeni. Pač vesela novica mnogim družinam!

— Sliši se, da zdaj, ko je vojska minula, vojaških vprežnih kónj, katerih se je zadnji čas za armado v vsaki deželi veliko nakupilo, vendar ne bojo prodali, ampak kmetovavcom in obertnikom se bojo proti temu izročili, da ji bojo, ako bi utegnili armada spet več kónj potrebovati, ravno toliko in takih kónj povernili. Kdor bo želel enega ali več konj, jih bo dobil, se vé da proti temu, da se njih posojilo bode v gruntne bukve zapisalo. Nek tukajšen časnik pravi, da po tej poti cesarski armadi nikoli konj manjkalo ne bode, kmetijam in mnogim obertnijam, postavimo, najemnim voznikom (Lohnkutscher) pa bo dohajal po tem posojilu velik dobiček.

— Iz poslednjega izkazka dunajske narodne banke se kaže, da je od tistih 200 milijonov gold., ktere je imela vsled cesarskega ukaza od 29. aprila l. l. deržavi posoditi, ji je dosihmal odrajtala že skor polovico ji naloženega posojila, namreč 88 milijonov gold.

— Ker so presvitli cesar obljubili v svojem „razglasu do avstrijskih narodov“ mnogo poprav in zboljšav v postavah in gospodarstvu, kakor jih novi čas terja, se mnogoteri časniki pogovarjajo o tem in vsak po svoje razodeva svoje mnenja in želje, vsi pa — in sicer po pravici — mislijo naj bi se časnikom mnogih dežel našega cesarstva dovolilo lojalno pa odkritoserčno pretresovanje tega, kar se kaže, da preuredb potrebuje.

— Dunajski cerkveni list dr. Boštjana Bruner-a se je ustavil zoper tiste nasvete, kateri se dan današnji pogostoma razglašajo v avstrijskih in ptujih časnikih: „naj bi škofje, klostri in cerkve svoje zaklade darovali deržavi, ktera je v toliki dnarni stiski. Kar se tiče zlatih in cerkvenih posod — pravi omenjeni časnik — jih je francozka vojska perve leta tekočega stoletja toliko cerkvam pobrala, da en sam bankir (dnarni barantač) ima desetkrat več premoženja kakor so vse dragotine vredne, ki jih imajo še ostale romarske cerkve. Zemljiša, ki jih imajo klostri — pravi dalje — je ravno tako pravična lastnina teh družb, kakor so zemljiša drugih ljudi in družin; če danes prodaste klosterske posestva v občni prid, morete jutri z ravno to pravico prodati bankirom in grajšakom njih posestva. Pa pustimo to, kar pravica zahteva — pravi omenjeni časnik h koncu — in pomislimo le: ali bi bilo tudi dobro in koristno, ako bi se klostrom njih posestva vzele in prodale? Koliko far in šol, učnikov in revnih ljudi oskerbujejo klostri! Vzemite jim jih in glejte potem, kdo jih bo v svojo skerb vzela! Ali ne plačujejo tudi klostri davkov? Vzemite jim njih posestva, bomo že vidili, kako redno bojo potem se davki stekali v deržavno kaso. Da deržava ne zna gospodariti s takimi posestvi, je v začetku našega stoletja bilo jasno kot beli dan pri tako imenovanih grajšinah cerkvenega zaloga (Religionsfond); cesarski oskerbniki so jih tako oskerbovali, da so nesli le oskerbnikom, deržavi pa nič. „Kupi dnarjev“, kateri deržavi celó nobenega dobička ne donasajo — sklne cerkveni dunajski časnik — „so večidel le v rokah bankirjev in dnarničarjev, in z ravno tisto pravico, s katero nekteri vpijejo: „cerkve, cerkve naj dajo“, bi se smelo reči: „bankirji in drugi bogatini naj dajo!“

Iz Gradca 16. julija. V „Gratzer Zeitg.“ naznanjuje tukajšni deželni poglavar grof Strasoldo prebivavcom poglavnega mesta in vsem Štajarcom, da so mu cesar ukazali, naj zvestemu gradskemu mestu in celi ljubi štajarski deželi zagotovi njih milost in blagovoljnost; cesar z ginenim sercom spoznavajo darove, ki jih je štajarska dežela v poslednjem težavnem času poklonila cesarskemu prestolu in domovini, in serčno zahvalujejo verle Štajarce za tolike dokaze verne udanosti.

Iz Koroškega. 7. dan t. m. je koroška gospôda (žlahniki) in matrikulirana duhovšina tistih 43,290 gld., ki so jih za vojskine potrebe nabrali v obligacijah, in 3681 gold. v gotovem dnarji, izročila deželnemu poglavarju in mu pisala, da „si žlahnija in visoka duhovšina v dolžnost in čast šteje, tudi v djanji spolniti, kar je z besedo v pismu od 25. aprila l. l. cesarju obljubila“. Kako naj se ta dnar oberne, naj določi cesarjeva volja sama.

Iz Benetk 16. julija. Danes ponoči so francozke vojne ladije zapustile Benetke; ena za drugo so se napravile na pot, in sedaj ni duha ne sluha več od mogočnega brodovja, ki je več tednov ležalo pred našim mestom. Benetke so že skor kakor so pred vojsko bile, in ker strune obsednega stanú niso preostro napete, je le malo sledú, da

živimo pod obsedo. Vse govori in se pomenkova o pogodbah mirú, pa se vé da vsak po svoje.

Iz Verone 11. julija. Razglas fml. Urban-a oklicuje, da postave za varnost terdnjave še zmiraj veljavne ostanejo; izhod ali vhod v terdnjavo se sicer nobenemu ne bo branil, vendar mora vsak spodoben odgovor dati, ako mu straža pri mestnih vratih veli „stoj“ in ga za kaj popraša; hitro skozi mestne vrata iti je prepovedano zdaj kakor pred. — Novi bankovci po 10 gld. napravljajo tukaj mnogo prepira; menjavci jih jemljejo le po 6 in 7 gold., kerčmarji in trgovci celó ne marajo za-nje in jih le tadaj vzeti morajo, ako jim ima kdo ravno 10 gold. plačati.

Iz Turina. Da je minister Cavour iz ministerstva stopil, je osupnilo vse tukajšne prebivavce, ki vedó, da je bil posebno on, ki je — kakor Prusi pravijo — bandero svobode in samostojnosti italijanske visoko nosil. Grof Arese na kterege sum leti, da pleše kakor cesar Napoleon žvižga, ni bil v stanu novega ministerstva vkup spraviti, kakor je po ukazu Napoleonovemu kralj sardinski želel. Ker je tedaj grofu Arezu naloga spodletela, je demokrata Ratazzi-a kralj poklical in mu naročil, naj on napravi novo ministerstvo. Ratazzi je v svoji italijanski politiki še huji kakor Cavour. Ratazzi-u je obveljalo novo ministerstvo vkupaj spraviti; le-ti so: Lamarmora je predsednik ministerstva in minister vojaštva, Dabormida minister unanjih oprav, Ratazzi minister notranjih oprav, Aytana minister dnarstva, Miglietti minister pravosodja, Montizelli minister javnih del.

— Garibaldi je nehal biti general sardinski. Košut, Klapka in Teleki, ki so v Turinu osnovali ogersk zbor (comité), so po zvezdbi, da je mir sklenjen, berž razpustili ta zbor in ustavili svojo politično početje.

Iz Napolitanskega 12. julija. Čez 3000 švajcarskih vojakov je terjalo odpust iz armade. Ko so se v ladije podajali, so kričali „Živila neodvisnost!“ Vse pričakuje svobodnejšega vladarstva; poslednje 3 dni je bila tukajšna posadka za 20,000 mož pomnožena.

Iz Francozkega. Napoleon je ukazal, naj se v spominek slavni zmag v Algerii dve nove mesti zidate: eno po imenu Magenta, drugo Solferino. Časnik „Economiste“ pravi o tem: Res! lepa misel, vredna starega Rima, ko so cesarji slavne spomine ohranjevali z zidanjem novih mest. Al naši časi, pa tadanji — kakošen razloček! V prozaičnem našem veku ni zadost cesarsk ukaz, naj se nove mesta zidajo, — dan današnji je treba ljudi, kateri stanujejo v mestih, in pa pomočkov, da imajo s čim živeti. Al kakor se v Algerii gospoduje, javalne da bo kdo veselja imel, ondi se useliti. S pomočjo tisočernih krepkih mož, ki so na lombarški zemlji padli, in s pomočjo tistih milijonov, ki so jih med Minčiom in Tessinom postrelili, bi se pač dala v Afriki premožna Magenta in pa delavni Solferin zidati, — al po tisti naselbinski postavi, ki vladuje v Algerii, bote nove mesti v 20 letih ravno tako razvaline, kakor ko bi bile kanone iz Magente in Verone ondi razsajale.

Iz Srbije. Iz Belega grada 15. jul. — 10. dan t. m. je v Šabacu bil kaj vesel dan. Mladi knez Mihael je obiskal to mestice, kamor je privrelo čez 40,000 ljudi iz 3 okrajev, ki so napravili ljubljenu knezu po narodni šegi mnogo veselice; pod milim nebom je bila miza za 600 gostov pogernjena, kjer je obedoval tudi knez; okoli mize pa je velika versta plesala kolo prepevaje serbske narodne pesmi. S knezom je bil tudi slavni starček Vuk Štefanović, ki je vès židane volje poslušal narodne speve in si marsiktero pesemco zapisal v svojo zberko. — Glasovitega Vučića Perićića, ki je v ječi umerl, so 14. dan t. m. zvečer pokopali.